

Finanční arbitr

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město, Tel. +420 257 042 094,
ID datové schránky: qr9ab9x, e-mail: arbitr@finarbitr.cz, https://www.finarbitr.cz

Navrhovatel

Zástupce

Mgr. Ondřej Múka
advokát
IČO 712 75 037
Vyšehradská 423/27
128 00 Praha 2

Instituce

Česká pojišťovna a.s.
IČO 452 72 956
Spálená 75/16
110 00 Praha 1

Č. j. FA/SR/ZP/1234/2018 - 13

Praha 23. 1. 2019

Rozhodnutí o námítkách

Finanční arbitr příslušný k rozhodování sporů podle § 1 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finančním arbitrovi“), rozhodl v řízení zahájeném dne 11. 4. 2018 na návrh Navrhovatele proti Instituci, vedeném podle zákona o finančním arbitrovi a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), o námítkách Navrhovatele ze dne 27. 11. 2018, č. j. FA/SR/ZP/1234/2018 - 10, proti usnesení finančního arbitra ze dne 9. 11. 2018, č. j. FA/SR/ZP/1234/2018 - 9, takto:

Námítky, které podal navrhovatel, [redacted], doručené finančnímu arbitrovi dne 27. 11. 2018, č. j. FA/SR/ZP/1234/2018 - 10, se zamítají a usnesení finančního arbitra ze dne 9. 11. 2018, č. j. FA/SR/ZP/1234/2018 - 9, se podle § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi potvrzuje.

Odůvodnění:

1. Řízení o návrhu

Navrhovatel se domáhá vydání bezdůvodného obohacení ve výši částky rozdílu mezi hodnotou odkupného nesníženou o náklady a poplatky a částkou vyplaceného odkupného zaplaceného pojistného na pojistnou smlouvu investičního životního pojištění PROFI Invest č. [redacted] (dále jen „Pojistná smlouva“) a příslušenství ve výši zákonného úroku z prodlení ode dne následujícího po splatnosti odkupného do zaplacení.

Protože Navrhovatel neodstranil nedostatky podaného návrhu specifikované ve výzvě k odstranění nedostatků návrhu ze dne 24. 4. 2018, 18. 6. 2018 a 6. 8. 2018 a současně se bez řádného (resp. doloženého) důvodu dne 17. 10. 2018 nedostavil k podání ústního vysvětlení, rozhodl finanční arbitr podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o finančním arbitrovi a řízení usnesením zastavil, jelikož Navrhovatel neposkytl ani přes opakované výzvy finančního arbitra potřebnou součinnost.

3. Námítky Navrhovatele proti Usnesení

Navrhovatel namítá, že Usnesení je nepřezkoumatelné, protože jeho odůvodnění neobsahuje vylíčení konkrétních skutečností, které bránily projednání návrhu Navrhovatele a nebyly v důsledku absence součinnosti navrhovatele finančnímu arbitrovi známy, ale pouze na základě chronologického přehledu podání ve věci konstruuje bez dalšího důvodnost

zastavení řízení. Není tak zřejmé ani to, jaké skutečnosti měly být zjištěny ústním podáním vysvětlení navrhovatele, zda se jedná o skutečnosti, které bylo nezbytné pro projednání návrhu zjistit, zda je bylo nezbytné zjišťovat u navrhovatele a další okolnosti podstatné pro posouzení důvodnosti zastavení řízení dle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o finančním arbitrovi.

Navrhovatel považuje Usnesení za nesprávné, jelikož pro zastavení řízení nebyly dány zákonné důvody a odkazuje na § 12 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, že finanční arbitr je povinen rozhodovat podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a bez průtahů a pouze na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem o finančním arbitrovi a zvláštními právními předpisy, a že podle § 12 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi není finanční arbitr vázán návrhem a aktivně opatřuje důkazy a při svém rozhodování vychází finanční arbitr ze skutkového stavu věci a volně hodnotí důkazy.

Navrhovatel dovozuje, že důvodem pro zastavení řízení není jakákoliv neodstraněná vada návrhu, ale pouze taková vada, která svou povahou skutečně brání obsahovému projednání návrhu. V daném případě není tedy pravdou, že by navrhovatel neposkytl potřebnou součinnost, pouze neposkytl součinnost požadovanou finančním arbitrem. Tato součinnost však byla požadována v rozporu se shora uvedenými zásadami. Neposkytnutí součinnosti při odstranění takových vad návrhu, které nevedou k nemožnosti projednat věc co do obsahu návrhu, není způsobitelné k rozhodnutí o zastavení řízení podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o finančním arbitrovi.

Navrhovatel namítá, že se svým návrhem domáhal určení neplatnosti pojistné smlouvy a ve svém návrhu označil veškeré relevantní důkazy tak, že tento návrh mohl a měl být projednán. Pokud si dále finanční arbitr od navrhovatele vyžadoval další důkazy a dokonce ústní vysvětlení, jedná se o poskytnutí součinnosti, která jde zjevně nad rámec návrhu navrhovatele a především pak proti smyslu součinnosti v mezích postavení finančního arbitra a principu nestranného rozhodování ve smyslu § 12 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi.

Navrhovatel argumentuje, že pokud je finanční arbitr institucí zřízenou k ochraně zájmů spotřebitele, jeho prostřednictvím má být spotřebiteli umožněn snadnější a efektivnější přístup k právní ochraně ve sporech s Institucí, má ze zákona povinnost postupovat nestranně a je oprávněn aktivně opatřovat důkazy, měl, pokud vůbec bylo nezbytné dokazování doplňovat, aktivně postupovat jak směrem k navrhovateli, tak i k Instituci, neboť požadované dokumenty a informace byly evidentně v dispozici obou účastníků smluvních stran. Finanční arbitr namísto toho adresoval své výzvy selektivně toliko navrhovateli, namísto toho, aby postupoval efektivně k zjištění skutečností podstatných pro posouzení návrhu navrhovatele bez zbytečných průtahů.

4. Rozhodnutí o námitkách

Podle § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi mohou účastníci řízení podat proti usnesení o zastavení řízení do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení usnesení odůvodněné námitky. Finanční arbitr podle § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi napadené usnesení rozhodnutím o námitkách potvrdí, změní nebo zruší.

Protože zákon o finančním arbitrovi neupravuje průběh řízení před finančním arbitrem po podání námitek některým z účastníků řízení proti usnesení o zastavení řízení, postupuje finanční arbitr podle těch ustanovení správního řádu, která upravují odvolání jako řádný opravný prostředek a průběh odvolacího řízení (srov. ustanovení § 24 zákona o finančním arbitrovi ve spojení s § 81 a n. a § 141 odst. 9 správního řádu).

Navrhovatel podal proti Usnesení v zákonem stanovené lhůtě odůvodněné námitky, které finanční arbitr vyhodnotil jako přípustné ve smyslu § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi ve spojení s § 81 až 83 správního řádu.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu „[o]dvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem“.

Podle § 141 odst. 9 platí, že „[v]e sporném řízení odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání“, to však neznamená, že správní orgán nemůže i v tomto případě zkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy (k tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. listopadu 2015, sp. zn. 9 As 100/2015).

Napadené Usnesení splňuje obsahové náležitosti ve smyslu § 68 správního řádu, tj. výrok, odůvodnění a poučení. Ve výrokové části Usnesení finanční arbitr řádně identifikoval účastníky řízení, předmět sporu a jeho řešení, resp. výsledek řízení (zastavení řízení), s odkazem na použitá zákonná ustanovení. Finanční arbitr zastavení řízení v Usnesení řádně odůvodnil s odkazem na průběh řízení, identifikaci a popis jednotlivých úkonů v řízení včetně chybějících náležitostí návrhu, a splnění zákonných předpokladů pro zastavení řízení. V závěru Usnesení finanční arbitr Navrhovatele řádně poučil o jeho dalších právech.

Navrhovateli byly konkrétní nedostatky návrhu a termíny ústního vysvětlení finančním arbitrem v řízení včas oznámeny a tedy dobře známy, když finanční arbitr hned několikrát Navrhovatele poučil o tom, jaký výsledek bude mít jeho nesoučinnost. Usnesení tak nemohlo být v tomto ohledu pro Navrhovatele nijak překvapivé, když pominout nelze ani skutečnost, že vytýkané nedostatky návrhu se Navrhovatel nesnažil odstranit ani v reakci na napadené Usnesení.

Zástupce Navrhovatele doručuje finančnímu arbitrovi šablonovité návrhy a desítky dalších shodných podání (v obdobných sporech dalších navrhovatelů), ve kterých líčí skutkové okolnosti uzavření pojistných smluv jednotlivých navrhovatelů takřka totožně. Zástupce Navrhovatele tak snižuje věrohodnost předkládaných vyjádření, včetně vyjádření Navrhovatele, a finanční arbitr na základě těchto vyjádření důvodně pochybuje, zda se skutečně jedná o vylíčení skutkových okolností Navrhovatelem, nikoliv jen Zástupcem Navrhovatele bez součinnosti s Navrhovatelem. Zástupce Navrhovatele dále opakovaně paušálně odmítá poskytovat finančnímu arbitrovi součinnost (včetně předkládání důkazních prostředků) s tím, že by měl finanční arbitr jednotlivé navrhovatele co nejméně zatěžovat.

Finanční arbitr vyzval Navrhovatele písemnou výzvou ze dne 24. 4. 2018 k odstranění nedostatků návrhu. Sdělením ze dne 11. 5. 2018 poskytl Navrhovatel finančnímu arbitrovi součinnost jen částečně, a to s tím, že není schopen určit, proč nedisponuje finančním arbitrem požadovanými dokumenty a není schopen je specifikovat, případně sdělit, zda nějaké dokumenty při uzavření Pojistné smlouvy obdržel. Finanční arbitr proto vyzval Navrhovatele opakovanou písemnou výzvou ze dne 18. 6. 2018 k odstranění nedostatků návrhu, na kterou Navrhovatel nereagoval. Finanční arbitr proto vyzval Navrhovatele opakovanou písemnou výzvou ze dne 6. 8. 2018 k odstranění nedostatků návrhu, na kterou Navrhovatel taktéž nereagoval.

Přestože Navrhovatel neposkytl finančnímu arbitrovi potřebnou součinnost (ačkoli byl o následcích opakovaně poučen a již v této fázi řízení byly dány zákonné důvody k jeho zastavení), finanční arbitr nařídil dne 17. 10. 2018 (a následně dne 15. 1. 2019) podání ústního vysvětlení za účelem nezbytného přezkoumání podmínek řízení, k čemuž je oprávněn kdykoli v průběhu řízení, poučení Navrhovatele o průběhu a zásadách řízení před finančním arbitrem, a pro případ, že finanční arbitr může řízení vést, rovněž projednání jednotlivých nedostatků návrhu a možností jejich odstranění přímo s Navrhovatelem.

Toto oprávnění finančního arbitra vyplývá nejen z § 12 odst. 5 zákona o finančním arbitrovi, ale též z § 12 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi („*Arbitr nařídí ústní jednání na návrh účastníka řízení nebo z vlastního podnětu.*“). Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani fakt, že finanční arbitr Navrhovateli předem nesdělil předmět ústního vysvětlení. Finanční arbitr nařídil Navrhovateli podání ústního vysvětlení vzhledem k dosavadnímu průběhu řízení a jednání právního zástupce Navrhovatele v tomto a dalších řízeních, ve kterých právní zástupce Navrhovatele zastupuje další spotřebitele ve sporu proti Instituci.

Názor Navrhovatele o potřebnosti ústního jednání je irelevantní, stejně tak není finanční arbitr povinen předem Navrhovateli oznámit důvod konání ústního jednání. Aniž by se Navrhovatel jakkoli zajímal o předmět ústního jednání, pouze (jako v desítkách případů další navrhovatelé zastoupení právním zástupcem Navrhovatele) obecně konstatoval, že jej takový úkon finančního arbitra neúměrně zatěžuje, je nadbytečný a Navrhovatel se proto nedostaví.

Navrhovatel tak finančnímu arbitrovi v řízení opětovně, vědomě a bez relevantního důvodu odepřel součinnost, přičemž o následcích neposkytnutí součinnosti byl finančním arbitrem opakovaně v řízení poučen.

Podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o finančním arbitrovi platí, že finanční arbitr řízení zastaví, jestliže „*navrhovatel neposkytl přes výzvu arbitra potřebnou součinnost; o tom musí být navrhovatel arbitrem poučen*“, Zákon o finančním arbitrovi předpokládá zastavení řízení pro případ nesoučinnosti Navrhovatele v jakékoli fázi řízení v reakci na jakýkoli pokyn (výzvu) finančního arbitra, nejen při odstraňování nedostatků návrhu.

Finanční arbitr souhlasí s Navrhovatelem potud, že k zastavení řízení dojde pro nesoučinnost takové intenzity, která brání projednání návrhu.

V posuzovaném případě byla tato podmínka nepochybně splněna – zaprvé, Navrhovatel odmítl účast na ústním jednání, které finanční arbitr vyhodnotil jako nezbytné s ohledem na zkoumání podmínek řízení (příslušnost k řešení sporu) a zadruhé, pro případ, že by byl finanční arbitr příslušný, Navrhovatel odmítl odstranit zásadní nedostatky návrhu s odkazem na vyšetřovací zásadu finančního arbitra, případně nadbytečnost požadovaného vyjádření a podkladů (jak dokládají jednotlivá vyjádření Navrhovatele v řízení, který stejně jako další navrhovatelé zastoupení právním zástupcem Navrhovatele odmítá předložit podklady, o nichž prohlašuje, že je vzhledem k době uzavření smlouvy již nemá k dispozici, byť se jedná o smluvní dokumentaci, poskytnout vyjádření s tvrzením, že si okolnosti případu již nepamatuje, sdělit, kolik na pojistnou smlouvu zaplatil peněžních prostředků apod.).

V případě, že by finanční arbitr rozhodl spor, k jehož řešení by nebyl věcně příslušný ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, jeho rozhodnutí by bylo nicotné (srov. § 77 odst. 1 správního řádu). Finanční arbitr je přesvědčen, že v pochybnostech o své příslušnosti vést řízení, kterou se pro nesoučinnost Navrhovatele nepodaří odstranit, je povinen v souladu se zásadami demokratického právního řádu (srov. článek 2 odst. 3 Ústavy České republiky a článek 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, které postulují pravidlo, že výkon státní moci je možný pouze v případech, mezích a způsobem stanoveným zákonem – tedy nepřípustnost jednání *ultra vires*) řízení zastavit.

Námítky Navrhovatele brojící proti absenci odůvodnění, které konkrétní nedostatky bránily projednání návrhu a potřebnosti a předmětu ústního jednání, považuje finanční arbitr za účelovou snahu vykonstruovat vadu Usnesení.

I v případě, že by finanční arbitr pochybil a měl odůvodnění v tomto směru doplnit (uvést, které všechny konkrétní nedostatky bránily projednání návrhu a účel ústního jednání), je přesvědčen, že taková vada nepůsobí nezákonnost Usnesení, neboť nic nemění na skutečnosti, že Navrhovatel byl v řízení i tak opakovaně nečinný. Navrhovatel ostatně svou

nečinnost v námitkách nerozporuje, naopak, potvrzuje odmítnutí součinnosti s odkazem na zásady řízení před finančním arbitrem.

Je třeba si uvědomit, že řízení před finančním arbitrem není „běžným“ správním řízením, nýbrž je řízením sporným, neboť finanční arbitr rozhoduje taxativně vymezené soukromoprávní spory mezi spotřebiteli a finančními institucemi spadající jinak do působnosti obecných soudů (srov. § 1 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi).

Sporné řízení obecně je ovládáno zejména zásadou dispoziční, když je zahajováno na návrh (žádost), navrhovatel (žadatel) vymezuje předmět řízení a disponuje s ním v tom smyslu, že jej může kdykoli vzít zpět, rozšířit, zúžit apod. a zásadou projednací, podle které soud přihlíží pouze k tomu, co mu bylo účastníky řízení tvrzeno a prokázáno (povinnost a břemeno tvrzení a důkazní), za výsledek sporu tak nesou odpovědnost především účastníci řízení.

Ustanovení § 12 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi („*Arbitr není vázán návrhem a aktivně opatřuje důkazy.*“) sice zakotvuje pro řízení před finančním arbitrem oprávnění finančního arbitra jít nad návrh navrhovatele (přisoudit navrhovateli více než požadoval) a vyšetřovací zásadu, toto ustanovení je však třeba vykládat s ohledem na povahu řízení před finančním arbitrem jako řízení sporného i v kontextu § 141 odst. 4 správního řádu a § 120 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský soudní řád“), pakliže řízení před finančním arbitrem je paralelou k soudnímu řízení.

Podle § 141 odst. 4 správního řádu platí, že „*Ve sporném řízení vychází správní orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny. Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků.*“

Podle § 120 občanského soudního řádu platí: „(1) *Účastníci jsou povinni označit důkazy k prokázání svých tvrzení. Soud rozhoduje, které z navrhovaných důkazů provede. (2) Soud může provést jiné než účastníky navržené důkazy v případech, kdy jsou potřebné ke zjištění skutkového stavu a vyplývají-li z obsahu spisu. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází soud při zjišťování skutkového stavu z důkazů, které byly provedeny. (3) Soud může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků.*“

Finanční arbitr podle § 12 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi („*Arbitr je povinen rozhodovat podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a bez průtahů a pouze na základě skutečností zjištěných v souladu s tímto zákonem a zvláštními právními předpisy.*“) rozhoduje spory mezi účastníky řízení jako nestranný a nezávislý orgán.

Není proto myslitelné, aby kterýkoli z účastníků řízení záměrně, resp. nedůvodně, přenášel svou povinnost prokázat svá tvrzení na finančního arbitra, jinými slovy aby finanční arbitr suploval procesní aktivitu účastníka řízení.

Tím není dotčeno oprávnění finančního arbitra obstarat důkazní prostředky a podklady pro řízení v těch případech, kdy objektivně nejsou ve sféře jednoho z účastníků řízení nebo tento by je mohl získat jen s neúměrnými obtížemi či náklady, nebo účastník řízení existenci důkazního prostředku záměrně tají nebo si finanční arbitr vyhodnotí, že pro zjištění skutkového stavu v dostatečném rozsahu a objektivní rozhodnutí potřebuje podklad, který žádný z účastníků řízení neoznačil nebo nepředložil apod.

Stejně tak finanční arbitr jde nad návrh účastníka řízení pouze v případě a rozsahu, aby zcela vyčerpal předmět sporu a s ním související otázky (k jejichž řešení je finanční arbitr příslušný) a nevystavil tak účastníky řízení nutnosti řešení těchto dalších otázek v novém řízení před finančním arbitrem nebo soudem.

Finanční arbitr má za to, že jedině takový výklad § 12 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi odpovídá právu účastníků řízení na zákonné rozhodnutí jejich sporu.

Jak se ostatně vyjádřil ke spornému správnímu řízení Městský soud v Praze v nedávném rozhodnutí ze dne 28. 2. 2018, sp. zn. 5 A 142/2013:

„Ustanovení § 141 správní[ho] řádu obsahuje poměrně svébytnou úpravu procesních práv a povinností oproti standardnímu správnímu řízení. Řízení se zahajuje pouze na návrh (odst. 2), neuplatňuje se v plném rozsahu zásada materiální pravdy a rovněž i povinnost správního orgánu zajišťovat podklady rozhodnutí je omezena (odst. 4). „Důvodem pro takové omezení povinnosti správního orgánu zjišťovat podklady pro rozhodnutí vyplývá z charakteru sporného řízení, ve kterém správní orgán hraje do určité míry roli ‚soudu‘ stojícího nad stranami sporu a kde účelem rozhodnutí není přiznat některé ze stran nějaké nové právo či uložit jí nějakou novou povinnost, na rozdíl od správních řízení, jejichž výsledkem je vydání konstitutivního rozhodnutí, jímž se přiznává nějaké právo či ukládá nějaká povinnost“ (Vedral, J. Správní řád. Komentář. II. vydání. Bova Polygon: Praha, 2012. s. 1086 až 1087). S jistým zjednodušením lze sporné řízení podle správního řádu přirovnat k civilnímu spornému řízení v občanském soudním řádu, s tím, že ve sporném řízení rovněž převažují zásady dispoziční a projednací nad zásadami oficiality a vyšetřovací.

..... Nakonec, pokud dochází k přezkumu správních rozhodnutí vydaných dle § 141 správního řádu v režimu části páté o. s. ř., je civilní soud ohledně důkazního standardu vázán § 6 o. s. ř. Nedávalo by smysl, aby se důkazní standard ve sporném řízení lišil od důkazního standardu navazujícího soudního řízení. Soud proto ze srovnání obou důkazních standardů dospívá k dílčímu závěru, že míra důkazu (resp. zjišťování stavu věci) ve sporném řízení koresponduje míře důkazu (resp. zjišťování stavu věci) v civilním sporném řízení. Pro podporu svého názoru soud odkazuje i na závěry doktríny. „Povinnost pořizovat podklady pro vydání rozhodnutí a jednotlivé důkazy je zákonem určena správnímu orgánu, i když správní řád umožňuje určité výjimky. Např. v rámci sporného řízení je dle ustanovení § 141 odst. 4 správního řádu povinnost obstarat důkazy na podporu svých tvrzení dána účastníkům konkrétního řízení. Správní orgán ve sporném řízení věc posuzuje v návaznosti na důkazy obstarané a předložené účastníky. Sporné řízení je však výjimkou z obecného pravidla, kdo je povinen obstarávat a pořizovat důkazy.

..... V řízeních, v nichž mají účastníci povinnost obstarávat důkazní prostředky k tomu, aby dosáhli úspěchu ve věci (důkazní povinnost), doplňuje tuto povinnost přirozeně i břemeno důkazní, které zakládá „[...] procesní odpovědnost účastníka za to, že soudu (příp. jinému orgánu veřejné moci, pozn. soudu) budou rozhodné skutečnosti, k nimž se důkazní břemeno vztahuje, prokázány“ (Winterová, A. a kol. Civilní právo procesní. 6. vydání. Praha: Linde, 2011. s. 251). Procesní úprava by nebyla racionální, pokud by na jednu stranu ukládala účastníkům sporného řízení povinnost navrhovat důkazní prostředky, ale na druhou stranu by s porušením této povinnosti nebyly spojeny žádné následky (neúspěch ve věci).

..... Soud shrnuje, že důkazní standard ve sporném řízení celkově odpovídá důkaznímu standardu v civilním řízení sporném. Oproti klasickému správnímu řízení, kde břemeno důkazní spočívá především na správním orgánu, se důkazní břemeno ve sporném řízení dělí mezi účastníky řízení, neboť § 141 odst. 4 správního řádu oslabuje ve vztahu ke správnímu orgánu zásadu vyšetřovací a zvyšuje odpovědnost účastníků řízení za výsledek sporu akcentováním zásady projednací. Jinými slovy, správní orgán ve sporném řízení není zpravidla povinen vyhledávat z vlastní iniciativy důkazní prostředky pro rozhodnutí předloženého sporu, ale vychází primárně z důkazních prostředků navržených účastníky řízení nebo z jejich shodných tvrzení. Míra unesení důkazního břemene tím kterým účastníkem řízení má přitom přímý vliv na jeho úspěch ve sporu.“

Finanční arbitr dovozuje, že v posuzovaném případě bylo v silách Navrhovatele odstranit nedostatky návrhu a že odmítání součinnosti představuje pouze snahu o přenesení

odpovědnosti za prokázání tvrzení Navrhovatele na finančního arbitra, tedy usnadnění práce a snížení nákladů právního zástupce Navrhovatele v souvislosti s uplatněním nároku Navrhovatele. Finanční arbitr musí takový přístup Navrhovatele razantně odmítnout.

Finanční arbitr v námitkovém řízení ani k námitkám Navrhovatele ani z vlastního přezkumu napadeného Usnesení neshledal důvody, pro které by jej měl zrušit. Finanční arbitr proto námitky Navrhovatele zamítl a Usnesení potvrdil.

Poučení:

Rozhodnutí o námitkách je podle § 16 odst. 4 zákona o finančním arbitrovi konečné. Podle § 24 zákona o finančním arbitrovi ve spojení s § 76 odst. 3 věty druhé správního řádu nabývá usnesení právní moci, bylo-li oznámeno a nelze-li proti němu podat odvolání.

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitr

Doručuje se
Navrhovatel – datová schránka zástupce ■
Instituce – datová schránka v93dkf5

